

179 KIRI

VIIMNE ÕHTUSÖÖMAAEG

KUI Filippus oli tole neljapäeva õhtupoolikul Meistrile lähenevat paasapäha meelde tuletanud ja küsinud, kuidas tal on kavas seda pühitseda, pidas ta silmas paasapäha õhtusööki, mis pidi toimuma järgmise päeva, reede õhtul. Paasapäha ettevalmistustega alustati tavaliselt hiljemalt eelmise päeva lõuna ajal. Kuna juudid pidasid päeva alguseks päikeseloojangut, tähendas see, et laupäevast paasapäha õhtusööki söödi reede õhtul enne kesköötundi.

² Seepärast jäi apostlitele täiesti arusaamatuks Meistri teade, et nad pühitsevad paasapäha päev varem. Nad arvasid — vähemalt mõni neist —, et ta teab enda vahistamisest enne reedeõhtust paasapäha õhtusööki ja kutsub nad nüüd neljapäeva õhtul kokku erilisele õhtusöögile. Teised pidasid seda lihtsalt üheks erakorraliseks koosviibimiseks, mis eelneb tavalisele paasapäha pühitsemisele.

³ Apostlid teadsid, et Jeesus oli ka varem paasapäha ilma lambapraeta pidanud. Nad teadsid, et ta polnud osalenud isiklikult üheski juutide ohvrteenistuses. Külalisena oli ta korduvalt paasalammast söönud, aga kui võõrustajaks oli tema, siis lambapraadi ei serveeritud. Apostleid poleks üllatanud lamba ärajätmine ka paasapäha õhtul ning et seda õhtusööki peeti päev varem, ei üllatanud selle puudumine neid sugugi.

⁴ Kui Johannes Markuse isa ja ema olid apostleid tervitanud, läksid need otseteed ülakambrisse, kuna Jeesus jäi veidikeseks Markuse perekonnaga vestlema.

⁵ Juba enne oli kokku lepitud, et Meister on sellel söömaajal oma kaheteistkümmne apostliga isekeskis, seepärast ei saadetud teenreid neid teenindama.

1. PAREMA KOHA SOOVIMINE

¹ Kui Johannes Markus oli apostlid ülakorrusele juhatanud, sattusid nad suurde ruumikasse kambrisse, mis oli õhtusöögiks täielikult valmis; laua ühes otsas ootasid neid leib, vein, vesi ja ürdid, pika laua ülejäänud osa ääristasid kolmteist lavatsit, nagu jõukas juudi kodus paasapäha pühitsedes kombeks.

² Kui kaksteist apostlit ülakambrisse astusid, märkasid nad kohe ukse juures veekanne, pesukausse ja käterätte tolmuste jalgade pesemiseks ning et teenreid polnud neid teenima saadetud, vaatasid nad pärast Johannes Markuse lahkumist üksteisele otsa, mõteldes endamisi, kes nende jalgu võiks pesta. Ja igaüks leidis, et kui tema seda teeks, näiks ta teiste teenrina.

³ Nad vaatasid seal seistes ja südames enesega võideldes, kuidas lavatsid olid laua äärde paigutatud, ja panid tähele, et võõrustaja jaoks oli varutud kõrgem ase, millest paremale jäi üks ase, kuna üksteist aset paiknesid ümber laua nii, et viimane neist oli võõrustaja paremal käel asuva aukoha vastas.

⁴ Meister pidi iga hetk saabuma, kuid nad olid kimbatuses, kas kohad sisse võtta või oodata tema tulekut, et ta igäuhele koha määraks. Kuna teised kõhklesid, astus Juudas võõrustaja vasakul käel paikneva aukoha juurde ja teatas, et kavatseb väljavalitud külalisena seal lesida. See Juuda tegu põhjustas ülejäänud apostlite seas ägeda vaidluse. Niipea kui Juudas oli haaranud endale aukoha, nõudis Johannes Sebedeus tähtsuselt järgmist kohta võõrustaja paremal käel. Aukohatade haaramine Juuda ja Johannese poolt vihastas Siimon Peetrust sedavõrd, et ta astus teiste vihaste apostlite pilkude all suure ringiga ümber laua ja võttis koha sisse kõige vääritud asemel lavatsirea lõpus, otse Johannes Sebedeuse valitud koha vastas. Et teised olid haaranud endale väärivad kohad, pidas Peetrus paremaks valida väärituima, ja ta ei teinud seda ainult protestiks oma vendade näotu uhkuse vastu, vaid ka lootuses, et Jeesus, tulles ja nähes teda kõige alamal kohal, kutsub ta aukohale, paigutades tema kohale kellegi, kes selle au ise oli endale võtnud.

⁵ Kui väarikaimad ja väärituimad kohad olid võetud, valisid ka ülejäänud apostlid endale koha, mõni Juuda ja mõni Peetruse lähedale, kuni igaühel oli koht olemas. Nad lesisid U-kujulist lauda ümbritsevatel lavatsitel sellises järjestuses: Meistrist paremal Johannes, vasakul Juudas, seloot Siimon, Matteus, Jaakobus Sebedeus, Andreas, Alfeuse kaksikud, Filippus, Naatanael, Toomas ja Siimon Peetrus.

⁶ ¶ Nad olid tulnud kokku, et pühitseda vähemalt vaimus ühiskondlikku tava, mis oli vanem isegi Moosesest ja pärines ajast, mil nende isad olid Egiptuses orjad. See õhtusöök oli nende viimane koosviibimine Jeesusega ja isegi sel nii pühalikul õhtul andsid nad Juuda eestvedamisel järele oma vanadele kalduvustele püüelda au, eelisseisundi ja isikliku ülendatuse poole.

⁷ ¶ Nad olid ikka veel üksteist vihasel ja häälekalt süüdistamas, kui Meister uksele ilmus, kõheldes seal hetke, näolt aegamööda üle libisemas pettumuse varri. Ta läks midagi ütlemata oma kohale ega muutnud kellegi asukohta.

⁸ Nüüd olid nad valmis õhtusööki alustama, ainult nende jalad olid veel pesemata ja nende tuju oli kõike muud kui hea. Meistri saabudes tegid nad üksteise kohta ikka veel mitte just meelitavaid märkusi, rääkimata sellest, mis toimus mõne apostli mõtetes, kes oma tundeid piisavalt vaos hoidis, et jätta need avalikult väljendamata.

2. ÕHTUSÖÖMAAJA ALGUS

¹ Kui Meister oli oma kohale asunud, valitses mõne hetke vaikus. Jeesus vaatas igäühele otsa ja ütles pinge leevendamiseks naeratades: „Soovisin väga seda paasapüha koos teiega pidada. Tahtsin süüa teiega veel ühe õhtusöögi enne oma kannatust ja mõistes, et minu tund on tulnud, korraldasin selle õhtusöömaaja teiega, sest mis homset puudutab, siis oleme me kõik Isa kätes, kelle tahet ma olen tulnud täitma. Ma ei söö enam koos teiega enne, kui te olete koos minuga taevariigis, mille mu Isa mulle annab, kui olen lõpetanud selle, milleks ta mind siia maailma on saatnud.”

² Kui vein oli veega segatud, ulatasid nad karika Jeesusele, kes võttis selle Taddeuselt vastu ja luges tänapalve. Tänapalve lõpetanud, ütles ta: „Võtke see karikas ja jagage seda omavahel ning sellest juues mõelge sellele, et mina ei naudi enam kunagi teiega koos viinapuu vilju, sest see on meie viimne õhtusöömaag. Kui me taas laua ümber koguneme, oleme tulevases taevariigis.”

³ Jeesus rääkis apostlitega nii, sest teadis, et tema tund on tulnud. Ta sai aru, et tal on aeg Isa juurde naasta ning et tema maine töö on peaaegu lõpetatud. Meister teadis, et ta oli ilmutanud maa peal Isa armastust ja näidanud inimkonnale tema halastust ning et ta oli lõpule viinud selle, milleks ta oli maailma tulnud kogu võimu ja kõigi volituste saamiseni taevas ja maa peal. Ta teadis sedagi, et Juudas Iskariot oli lõpuks otsustanud teda sel õhtul vaenlaste kätte anda. Ta mõistis täielikult, et reetmine oli Juuda töö, kuid see oli meelepärane ka Luciferile, Saatanale ja pimedusevürst Caligastiale. Kuid ta ei kartnud neid, kes püüdsid teda vaimselt kukutada, rohkem kui neid, kes taotlesid tema füüsilist surma. Meistril oli ainult üks mure ja see oli mure oma valitud poolehoidjate turvalisuse ja pääsemise pärast. Ja nüüd, teades täpselt, et Isa on kõik tema hoolde andnud, valmistus Meister esitama tähendamissõna vennaarmastusest.

3. APOSTLITE JALGADE PESEMINE

¹ Pärast paasapüha esimese karika joomist oli juutidel tavaks, et võõrustaja tõuseb lauast ja peseb käsi. Eine jätkudes ja pärast teist karikat tõusid ka kõik külalised ja pesid käsi. Apostlid teadsid, et Meister ei peaneist tseremoniaalse kätepesu nõuetest kunagi kinni, seepärast jälgisid nad teda huviga, kui ta pärast esimesest karikast joomist tõusis lauast ja suundus vaikides ukse juurde, kuhu olid pandud veekannud, kausid ja rätikud. Ja nende uudishimu muutus hämmastuseks, kui nad nägid, et Meister võtab ülerõiva seljast, seob käterätiku vöole ja hakkab ühte jalapesukaussi vett valama. Kujutlege nende kaheteistkümne mehe imestust, sest just äsja olid nad keeldunud üksteise jalgu pesemast ja näotult aukohtade pärast laua ääres vaielnud, kuid nüüd nägid, kuidas Meister läks ümber istmeteta lauaotsa pidulaua väärituima koha juurde, kus paiknes Siimon Peetrus, põlvitas teenri kombel tema ette ja valmistus ta jalgu pesema. Kui Meister põlvili laskus, tõusid kõik kaksteist nagu üks mees püsti. Isegi reeturist Juudas unustas hetkeks sedavõrd oma hääbito, et tõusis koos apostlitega üllatuse, lugupidamise ja täieliku hämmastuse väljendamiseks püsti.

² Siimon Peetrus seisis ja vaatas alla oma Meistri otsa. Jeesus ei öelnud midagi, tal polnud vaja midagi ütelda. Tema hoiak näitas selgesti, et ta kavatseb Siimon Peetruse jalgu pesta. Hoolimata oma lihalikest nõrkustest, armastas Peetrus Meistrit. See Galilea kalur oli esimene inimene, kes hakkas kogu südamest uskuma Jeesuse jumalikkusesse, ja täielikult ja avalikult seda usku ka tunnistas. Ning Peetrus polnud sellest ajast saadik Meistri jumalikus olemuses kunagi päriselt kahelnud. Et Peetrus oli oma südames Jeesust nii hardalt austanud, siis polnud sugugi imelik, et tema hing pani pahaks mõtet, et Jeesus põlvitab tema ees kõige alama teenija kombel ja soovib orjana tema jalgu pesta. Kui Peetrus end piisavalt kogus, et Meistri poole pöörduda, väljendas ta tundeid, mis olid kõigi tema apostlitest kaaslaste südameis.

³ Pärast mõnda suure piinlikkuse hetke ütles Peetrus: „Meister, kas sa tõesti mõtled minu jalgu pesta?” Ja Jeesus vastas Peetrusele otsa vaadates: „Sa ei saa ehk küll sellest täielikult aru, mida ma teha kavatsen, kuid hiljem hakkad sa kõigi nende asjade tähendust mõistma.” Siis ütles Siimon Peetrus sügavalt hinge tõmmates: „Meister, sa ei tohi kunagi minu jalgu pesta!” ja kõik apostlid noogutasid, kinnitades sellega Peetruse kindlat keeldumist lasta Jeesusel end selliselt nende ees alandada.

⁴ Selle ebatavalise stseeni dramaatilisus puudutas

algul isegi Juudas Iskarioti südant, kui aga tema hoop-
levalt uhke mõistus selle vaatepildi kohta otsusele jõu-
dis, järeldas ta, et see alandlik žest tõendab taas kord
lõplikult, et Jeesusest ei saa kunagi Iisraeli vabastajat
ning et ta pole Meistri üritusest taganedes eksinud.

⁵ Kui nad kõik seal hingetus häämingus seisid, üt-
les Jeesus: „Peetrus, ma kinnitan sulle, et kui ma ei
pese sinu jalgu, siis pole sa minu kõrval osaline sel-
les, mida ma peagi teen.” Kuuldes seda Jeesuselt, kes
ikka veel tema jalge ees põlvitas, võttis Peetrus vastu
ühe neist otsustest, millega pimesi nõustus tema poolt
austatud ja armastatud inimese sooviga. Kui Siimon
Peetrus aru sai, et sellel teenimissoovil on mingi tä-
hendus, mis määrab tema tulevase seotuse Meistri te-
gevusega, leppis ta mõttega, et peab laskma Jeesusel
oma jalgu pesta, ja ütles talle iseloomulikult tormakal
viisil: „Meister, ära siis pese üksnes minu jalgu, vaid
ka mu käsi ja pead.”

⁶ Valmistudes Peetruse jalgu pesema, ütles Meister:
„Sellel, kes on juba puhas, ei ole vaja pesta muud kui
jalgu. Teie, kes te täna siin minuga istute, olete puh-
tad — kuid mitte kõik. Ent te oleksite pidanud pesema
tolmu oma jalgadelt veel enne, kui minuga sööma asu-
site. Ja seepärast tahaksin teie teenimise abil selgitada
uut käsku, mille teile kohe annan.”

⁷ Nii käis Meister ringi ümber laua, pestes vaikides
kõigi oma kaheteistkümne apostli jalad puhtaks, möö-
dumata isegi Juudast. Kui Jeesus oli kaheteistkümne
jalgade pesemise lõpetanud, pani ta rüü uuesti selga ja
pöördus tagasi võõrustajakohale, vaatas kõigile häm-
mastunud apostlitele otsa ja ütles:

⁸ ¶ „Kas te saate tegelikult aru, mida ma teiega te-
gin? Te kutsute mind Meistriks ja väljendute hästi, sest
see ma olengi. Seega, kui Meister on pesnud teie jalgu,
siis miks ei soovinud te üksteisel jalgu pesta? Missugu-
se õppetunni peaks teile andma tähendamissõna, mil-
les Meister nii meelsasti osutab teene, mida tema ven-
nad ei ole nõus üksteisele osutama? Tõesti, tõesti, ma
ütlen teile: teener pole oma isandast suurem, ka saade-
tu pole saatjast suurem. Te olete näinud, kuidas ma teie
seas elades inimesi olen teeninud, ja õnnistatud olgu
need teie seast, kellel on lahket julgust selliselt teeni-
da. Aga miks olete nii aeglased õppima, et vaimuriigis
suuruse saavutamise saladus ei peitu aineline maailma
võimumeetodites?

⁹ Kui ma täna õhtul sellesse kambrisse sisenesin,
polnud te piirdunud sellega, et keeldusite uhkelt üks-
teise jalgu pesemast, vaid vaidlesite omavahel ka selle
üle, kes peaksid saama minu lauas endale aukoha. Nii-
sugust au taotleavad endale variserid ja selle maailma

lapsed, kuid taevariigi saadikute seas ei tohiks see nii
olla. Kas te ei tea, et minu lauas ei ole ükski koht ee-
listatud? Kas te ei saa aru, et ma armastan igäüht teist
sama palju kui teisi? Kas te ei tea, et mulle kõige läh-
hem koht, mida inimeste seas auväärseks peetakse, ei
tarvitse olla sugugi seotud teie positsiooniga taevarii-
gis? Te teate, et paganate kuningad hoolitsevad oma
alamate eest, ja kui nad sel moel oma võimu raken-
davad, nimetatakse neid vahel heategijateks. Ent taev-
variigis see nii ei ole. See, kes soovib teie seast suur
olla, käitugu noorimate kombel, ja see, kes soovib ol-
la ülem, sarnanegu teenijaga. Kes on suurem, kas see,
kes istub lauas, või see, kes teenib? Aga te näete, et ma
olen teie seas see, kes teenib. Kui te olete valmis koos
minuga Isa tahet täites teenijateks hakkama, istute eel-
seisvas taevariigis koos minuga võimu juures, jätkates
Isa tahte täitmist tulevases auhiilguses.”

¹⁰ Kui Jeesus oli jutu lõpetanud, jagasid Alfeuse kak-
sikud leiba ja veini koos teravamaitseliste ürtidega ja
kuivatatud puuviljadest pastaga, mis olid viimse õhtu-
söömaaja järgmine roog.

4. VIIMASED SÕNAD ÄRAANDJALE

¹ Apostlid sõid mõne minuti vaikides, kuid Meistri
rõõmsameelne käitumine tõmbas nad peagi vestlusse
ja õhtusöök jätkus, nagu poleks selle erakordse sünd-
muse meeldivat õhkkonda ja kooskõla miski häirinud.
Kui veidi aega oli möödunud ja teine roog oli pooleldi
söödud, vaatas Jeesus igäühele otsa ja lausus: „Ma rää-
kisin teile, kui väga soovisin teiega koos õhtust süüa.
Teades, et kurjad pimedusejõud on sõlminud omava-
hel liidu Inimese Poja surmamiseks, otsustasin ma pi-
dada teiega selle õhtusöögi siin salakambris päev en-
ne paasapäha, sest homme õhtul sel ajal mind enam
teie seas pole. Olen teile korduvalt öelnud, et ma pean
Isa juurde tagasi pöörduma. Nüüd on mu tund tulnud,
kuid seda, et üks teie seast mind mu vaenlastele ree-
dab, poleks vaja olnud.”

² Kui kaksteist apostlit seda kuulsid, oli tähenda-
missõna jalgade pesemisest ja sellele järgnenud Meist-
ri jutt nende enesekindlust ja eneseusaldust juba suu-
rest kahandanud ning nüüd küsisid nad üksteisele ot-
sa vaadates ja segaduses olles kõhklevalt: „Olen see
mina?” Ja kui kõik olid selle küsimuse esitanud, üt-
les Jeesus: „Mul on küll vaja Isa juurde minna, aga
selleks, et Isa tahe täituks, poleks ühel teist vaja ol-
nud reeturiks hakata. Sellist vilja kandis kurjus, mis
oli varjul selle südames, kes ei armastanud tõe kogu
hingest. Kui reetlik on see intellektuaalne kõrkus, mis
eelneb vaimsele langusele! Minu ammune sõber, kes

söök praegugi mu leiba, on valmis mind reetma, samal ajal kui ta koos minuga käe söögi järele sirutab.”

³ Ja kui Jeesus oli seda öelnud, küsisid kõik jälle: „Olen see mina?” Ja kui Juudas Meistri vasakul käel küsis taas: „Olen see mina?”, kastis Jeesus leiva ürdikaussi, ulatas selle talle ning lausus: „Sina jah.” Teised aga ei kuulnud, mis Jeesus Juudale ütles. Johannes, kes oli Jeesuse paremal käel, kummardus lähemale ja küsis Meistrilt: „Kes see on? Me peaksime teadma, kes on sinu usaldust kuritarvitanud.” Jeesus vastas: „Ma juba ütlesin teile, et see, kellele ma kastetud leivapala andsin.” Ent see oli nii tavaline, et võõrustaja annab endast vasakul olijale kastetud leivapala, et keegi ei pannud seda tähele, ehkki Meister end nii selgesti väljendas. Juudas aga oli Meistri sõnadest tema teo kohta valusalt teadlik ja lõi kartma, ega tema vennadki nüüd tea, et reetur on just tema.

⁴ Öeldud sõnad erutasid Peetrust väga ja ta lausus üle laua kummardudes Johannesele: „Küsi temalt, kes see on, või kui ta on seda sulle öelnud, ütle ka mulle, kes on reetur.”

⁵ Jeesus lõpetas nende omavahelised sosinad: „Olen kurb, et see kuri tegu korda saadetakse, sest ma lootsin praeguse tunnini, et tõe jõud saab võidu kurjuse reetlikkuse üle, kuid neid võite ei saavutata ilma siirast tõearmastusest tunnistust andva usuta. Ma poleks meie viimsel õhtusöögil teile neist asjust rääkinud, kuid ma tahan teid hoiatada nende hädade eest ja valmistada nii teid ette selleks, mis meid on tabamas. Rääkisin teile kõigest, sest soovin, et te mäletaksite ajal, kui mind enam ei ole, et ma teadsin neist kurjadest sepitsustest ja hoiatasin teid enda reetmise eest. Ma teen kõike vaid selleks, et see tugevdaks teid kohe ees seisvate kiusatuste ja katsumuste ajaks.”

⁶ Kui Jeesus oli seda öelnud, kallutas ta end Juuda poole ja sõnas: „Tee siis kähku seda, mida sa oled otsustanud teha.” Neid sõnu kuuldes tõusis Juudas lauast ja lahkus kiiresti toast ning läks välja öösse tegema seda, mida ta oli otsustanud korda saata. Teised apostlid, kes nägid Juudast pärast Jeesusega kõnelemist lahkumas, arvasid, et ta läks õhtusöögi jaoks midagi juurde tooma või muud Meistri ülesannet täitma, sest nad oletasid, et rahakott on ikka veel tema käes.

⁷ ¶ Jeesus teadis nüüd, et Juudast ei saa reetmisest enam miski tagasi hoida. Ta oli alustanud kaheteistkümne — nüüd oli järele jäänud üksteist. Ta ise oli valinud kuus apostlit ning ehkki Juudas oli olnud nende seas, keda olid nimetanud ametisse tema esimestena valitud apostlid, oli Meister ta ise vastu võtnud ja

teinud kuni selle tunnini kõik võimaliku tema pühitsemiseks ja päästmiseks, nii nagu ta oli taotlenud rahu ja päästmist ka teistele.

⁸ See õhtusöök oma tundeliste episoodide ja harraste nootidega oli Jeesuse viimane asjatu pöördumine reeturliku Juuda poole. Kui armastus on kord täiesti surnud, siis hoiatus reeglina ainult süvendab viha ja õhutab kurja kindlameelsust viia oma isekad plaanid lõpule, ükskõik kui taktitundeliselt ja heatahtlikult see esitatakse.

5. MÄLESTUSÕHTUSÖÖMAAJA SISSESEADMINE

¹ Kui Jeesusele toodi kolmas veinikarikas, „õnnistuse karikas”, tõusis ta lavatsilt, võttis karika kätte ja õnnistas seda, öeldes: „Võtke igaüks see karikas ja jooge sellest. Olgu see minu mälestuskarikas. Selle karikaga õnnistan ma sisse uue, armu ja tõe käsuõpetuse. Olgu see teile jumaliku Tõe Vaimu annetumise ja valitsemise sümbol. Ja mina ei joo enam teiega sellest karikast enne kui oma uuel kujul Isa igaveses taevariigis.”

² Kõik apostlid jõid sellest õnnistuse karikast sügavas harduses ja täielikus vaikuses, tundes, et on juhtumas midagi erakordset. Vana paasapühaga mälestati nende isade pääsemist rahva orjaseisundist isikliku vabadusse. Nüüd pani Meister alguse uuele mälestusõhtusöömaajale kui uue käsuõpetuse sümbolile, mis vabastab orjastatud üksikisiku tseremoniaalsuse ja isekuse kütkeist elava Jumala vabastatud usupoegade vendluse ja sõpruse vaimsele rõõmule.

³ Kui nad kõik olid uuest mälestuskarikast joonud, võttis Meister leiva. Lugenud tänupalve, murdis ta selle tükkideks ning saatis ringi käima, öeldes: „Võtke mälestusleiba ja sööge seda. Ma ütlesin teile, et mina olen eluleib. Ja selles eluleivas on Isa ja Poja elu ühendatud üheks kingituseks. Pojas ilmnev Isa sõna ongi tõesti eluleib.” Kui nad olid mälestusleivast, sureliku ihu kujul kehastunud elava tõe sõna sümbolist osa saanud, seadis igaüks ennast taas oma asemele.

⁴ ¶ Selle mälestusõhtusöömaaja sisseesemisel kasutas Meister, nagu see tal tavaks oli, tähendamissõnu ja sümboleid. Ta kasutas sümboleid, sest soovis õpetada mõnda suurt vaimset tõe nii, et järeltulijatel oleks raske tema sõnu täpselt tõlgendada ja neile kindlaid tähendusi omistada. Sel moel püüdis ta vältida oma õpetuse kristalliseerimist järgmiste põlvkondade poolt ja oma vaimsete sõnumite sidumist traditsioonide ning dogmade surnud ahelatega. Ainsat kogu oma elumissiooniga seostatavat tseremooniat või sakramenti sisse seades tegi Jeesus kõik, et see üksnes

vihjaks tema sõnumile, mitte ei seoks seda *täpse määratlusega*. Ta ei tahtnud hävitada individuaalset arusaamist jumalikust osadusest täpse vormeli kehtestamise teel, samuti ei soovinud ta piirata uskuja vaimset kujutlusvõimet, surudes seda formaalsesse raami. Pigem püüdis ta vabastada inimese uuestisündinud hinge ja anda sellele uue ja elava vaimse vabaduse rõõmsad tiivad.

⁵ Hoolimata Meistri jõupingutustest selle uue mälestussakramendi sisseseadmiseks hoolitsesid tema järeltulijad vahepealsetel sajanditel tema otsese soovi tõhusa nurjamise eest, andes selle viimase lihalikult veedetud öö lihtsale vaimsele sümboolikale täpse tõlgenduse ja allutades selle peaaegu matemaatilise täpsusega kehtestatud kindlale korrale. Ükski kõigist Jeesuse õpetustest pole rohkem traditsioonina standardiseerunud.

⁶ Kui seda mälestusõhtusöömaaga peavad Pojasse uskuvad ja Jumalat tundvad inimesed, ei ole vaja selle sümboolset tähendust seostada inimeste lapsikute väärtõlgendustega jumalikust kohalolekust, sest kõigil sellistel juhtudel on Meister *tõesti kohal*. Mälestusõhtusöömaag on uskuja sümboolne kohtumine Miikaeliga. Kui te olete sellest vaimus teadlikud, on Poeg tege-likult kohal ja tema vaim vennastub teie sisimas elava Isa fragmendiga.

⁷ ¶ Kui nad olid mõne hetke mõtisklenud, jätkas

Jeesus kõnelemist: „Neid toiminguid sooritades meenutage minu elu maa peal endi seas ja rõõmustage, et ma elan ja teenin teie kaudu koos teiega maa peal edasi. Ärge vaielge selle üle, kes teist saab suurimaks. Olge kõik nagu vennad. Ja kui taevariik kasvab ja hõlmab juba arvukaid uskujarühmi, peaksite te samamoodi hoiduma taotlemast suurust ja eesõigusi nende rühmade seas.”

⁸ Ning see tähtis sündmus leidis aset ühe sõbra maja ülakambris. Õhtusöök ega hoone ei vastanud mingitele pühadele vorminõuetele ega olnud tseremoniaalselt pühitsetud. Mälestusõhtusöömaag seati sisse kirikliku pühituseta.

⁹ Kui Jeesus oli mälestusõhtusöömaaja sel viisil sisse seadnud, ütles ta apostlitele: „Ning alati, kui te seda teete, tehke seda minu mälestuseks. Ja mind meenutades vaadake tagasi minu lihalikule elule, tuletage meelde, et ma olin kunagi koos teiega, ning mõelge usus selle üle, et te kõik sööte kunagi koos minuga õhtust Isa igaveses taevariigis. See on uus paasapäha, mille ma teile jätan, mälestus minu annetumisest, igavesse tõe sõnast ja minu armastusest teie vastu, minu Tõe Vaimu väljavalamisest kogu liha peale.”

¹⁰ Ja nad lõpetasid selle vana, kuid veretu paasapäha pühitsemise ning uue mälestusõhtusöömaaja sisseadmise sellega, et laulsid kõik koos saja kaheksateistkümnendat psalmi.